

indkalde til en international Konference i Genève. De nordiske Lande, Danmark, Finland, Norge og Sverige, vedtog atter at samarbejde, og paa et Møde i Stockholm i December 1928 udarbejdede man i Fællesskab de nordiske Regeringers Svar paa den ovenomtalte Henvendelse fra Generalsekretæren for Folkeforbundet; samtlige fire Regeringer afgav enslydende Svar. For Danmarks Vedkommende deltog i disse Forhandlinger Professor Dr. jur. H. Munch-Petersen og Konsul Chr. Cloos, men begge d'Hrr. trak sig derefter paa Grund af Helbredshensyn ud af Arbejdet, og de kom saaledes ikke til at repræsentere Danmark paa Konferencen i Genève.

Det lykkedes ikke, som oprindeligt paa-tænkt, at faa Vekselretskonferencen indkaldt til Møde i Februar 1930. Konferencen traadte først sammen den 13. Maj 1930. Paa Konferencen var 32 Stater repræsenterede, nemlig: Tyskland, Østrig, Belgien, England, Brasilien, Columbia, Danmark, Fristaden Danzig, Ecuador, Spanien, Finland, Frankrig, Grækenland, Ungarn, Italien, Japan, Letland, Luxemburg, Norge, Nederlandene, Peru, Polen, Portugal, Rumænien, Siam, Sverige, Schweiz, Czekoslovakiet, Tyrkiet, Venezuela og Jugoslavien. Som Iagttagere deltog De forenede Stater Nordamerika. Som raadgivende deltog en Repræsentant for Folkeforbundets økonomiske Komité, samt Repræsentanter for det internationale Handelskammer. Som Præsident for Konferencen var af Folkeforbundet udpeget Hollænderen, Statsraad Dr. J. Limburg. Af de nordiske Lande var Norge repræsenteret af Højesteretsadvokat Stub Holmboe, Sverige af Præsidenten i Svea Hovret, fhv. Udenrigsminister Baron Marks von Würtemberg, og af Justitierådet, fhv. Justitsminister Birger Ekeberg. — For Finland mødte Forvaltningsraad Filip Grönvall — og fór Danmark, Kontorchef i Handelsministeriet Helper og Direktør i Privatbanken i København, Valdemar Eigved. Samarbejdet imellem de fire nordiske Landes delegerede sikrede disse en betydelig Indflydelse paa Konferencens Resultater. Det lykkedes saaledes de nordiske Lande at blive repræsenteret i Redaktionskomitéen, idet Justitierådet Ekeberg blev indvalgt i denne.

Som Grundlag for Konferencens Forhandlinger forelaa det af Ekspertkomitéen udarbejdede Forslag med de af de forskellige repræsenterede Staters Regeringer dertil gjorte Bemærkninger. Til Grund for Forslaget laa den Tanke, at søge at faa de deltagende Stater til at vedtage det ensartede

Vekselreglement som et Model-Udkast til Lov med Forpligtelse til at forelægge dette Lovudkast for de respektive lovgivende Forsamlinger, dog saaledes at disse skulde have fri Adgang til at vedtage de Ændringer, som deres nationale Lovgivninger maatte gøre ønskelige. Da en Vedtagelse paa Konferencen af en saadan Forpligtelse for de respektive Regeringer kun blev bindende for den udøvende Magt, men ikke for den lovgivende Magt, som det jo netop var Hensigten at give fuld Frihed til at foretage alle ønskelige Ændringer, idet selve det foreslaaede ensartede Reglement kun tænktes vedtaget som et Model-Forslag, var det ikke Tanken, at den Konvention, der skulde omfatte det ensartede Reglement, skulde ratificeres. Det skulde derimod det andet Forslag, der gik ud paa at tilvejebringe en Konvention dels om Stempellovgivningens Indflydelse paa Veksler, dels om internationale privatretlige Regler at anvende, forsaavidt angik Veksler. For Checklovgivningens Vedkommende var det Tanken at følge en tilsvarende Fremgangsmaade. Den saaledes foreslaaede Fremgangsmaade var i formel Henseende stærkt afvigende fra den, Haag-Konventionen tog Sigte paa. Ifølge Vedtagelserne i Haag paatog de enkelte Regeringer sig Pligt til at søge det ensartede Reglement, eller som det snarere bør kaldes den ensartede Lov, gennemført som national Lov, saaledes at Parlamenterne enten helt maatte forkaste Loven, eller vedtage den i den Skikkelse, hvori den var vedtaget i Haag, dog med Mulighed for at indføre Ændringer paa de Punkter, hvor det paa Konferencen i Haag var vedtaget, at forbeholde de enkelte Staters nationale Lovgivning at træffe Bestemmelser, enten saaledes at visse Omraader helt var holdt udenfor den ensartede Lovs Regler, eller saaledes, at der var forbeholdt Staterne at anvende andre særligt angivne Fremgangsmaader end de i den ensartede Lov vedtagne. Haag-Konventionen forudsatte naturligvis Ratifikation. Det maa formentlig betragtes som givet, at den i Haag vedtagne Fremgangsmaade gav langt større Sikkerhed for en virkelig ensartet Veksellovgivning end den af Folkeforbundet paatænkte Fremgangsmaade.

Disse Problemer optog Sindene stærkt under den paa Genèvekonferencens første Mødedag stedfindende Generaldebat. Under Fremhæven af det meget ønskelige i at naa saa stor Ensartethed som muligt paa Vekselrettens Omraade, samt at en Lovgivning paa Vekselrettens Omraade hverken har national, social eller politisk Betydning,